

Boj mezi aragonskou dynastií a rodem Anjou o Sicílii

Pod nátlakem Karla z Anjou byl dalším papežem zvolen opět Francouz, **Martin IV.** (1281–85). Karel se opět stal římským senátorem a z papeže si udělal víceméně svého dvorního kaplana; vedl nákladný život, pročež na Sicilské království, jehož součástí bylo také Neapolsko (tj. prakticky celá jižní Itálie), uvalil velké daně a zavedl v něm přísný policejní režim. Hlavní město přenesl z Palerma do Neapole, což vyvolalo odpor zvláště na Sicílii. O Velikonocích roku 1282 tam vypuklo lidové povstání zvané **sicilské nešpory** – Sicilané zaútočili proti přítomným Francouzům a na pomoc si pozvali **Petra III. Aragonského**, což byl Manfrédův zeť, který se považoval za zákonného dědice Sicilského království a měl podporu ghibellinských měst oddaných Štaufům. V Palermu ho vítali jako osvoboditele a sněm Sicilského království mu nabídl královskou korunu. Tak začala téměř půltisíciletá nadvláda Španělů na Sicílii. Papež Martin IV. se snažil, aby pozici rodu Anjou na Sicílii udržel. Petra Aragonského exkomunikoval a dal proti němu vyhlásit křížovou výpravu. O Sicílii se pak vedla až do roku 1302 válka, během níž Aragonští své panství uhájili. Dědicem neapolského trůnu byl **Karel II. z Anjou** zvaný **Chromý** (1285–1309), který si do roku 1302 nárokoval i trůn sicilský. V roce 1302 aragonští definitivně zvítězili. Mír byl uzavřen v Catabellottě poblíž Agrigenta na Sicílii. Rodu Anjou připadla jižní Itálie s hlavním městem Neapolí, aragonské dynastii Sicílie a od roku 1223 také Sardinie. Nástupcem Petra Aragonského se stal **Jakub II. Spravedlivý** (1285–96) a po něm **Fridrich II. Argonský** (1296–1337).